

NS uudistebülletään

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1155

04.05.2025 (136)

Hitler sõjas : Mis *tegelikult* juhtus ?

A.V. Schaerffenberg

2. osa

1. peatükk: Kes tegelikult sõda alustas?

"Igaüks, kes Euroopas sõja tõrvikuga vehkleb, ei saa soovida midagi muud kui kaost."

Adolf Hitler, 3. august 1939

Ehkki tavapäraste ajaloolaste arvates peetakse teda üksi vastutavaks Teise maailmasõja eest, oli see roll, milleks Adolf Hitler oli nii isiklikult kui ka ideoloogiliselt täiesti sobimatu. Esimese maailmasõja ajal oli ta tavalise sõdurina tunnistajaks oma lähedaste kaaslaste vägivaldsele surmale ja langes ise piinava sinepigaasi rünnaku ohvriks, mis oleks peaaegu kaotanud tema nägemise. Neli aastat rindel tõi ta silmitsi seisma kaevikusõja kirjeldamatute õudustega, mida ta ei soovinud kunagi enda ega oma kaasmaalaste jaoks korrata.

Pärast vaherahu arendas ta välja natsionaalsotsialismi, mille keskne põhimõte on aaria inimkonna säilitamine. Hitler õpetas, et kõik valged inimesed, olenemata

nende individuaalsest rahvusest, on ühe ja sama rassi vennad ja õed. Seega on aarialaste vahelised sõjad vennatevahelised konfliktid ja neid tuleb vältida. Sõjas, kurtis ta, on parimad inividid need sõdurid, kes annavad kõige vabamalt oma elu oma riigi eest, vaesestades seeläbi ühiskonda selle kõige väärtuslikumate liikmete kaotuse kaudu. Pärast Saksamaa kantsleriks valimist ei olnud Hitleri peamine kirg mitte re-militariseerimine, vaid oma riigi sotsiaalne renoveerimine. Eriti paelus teda kultuurireform ja ta tahtis oma ülejäänud elu veeta Saksa linnade uuendamise-ga. Kui sõda tuli, pidas ta seda oma tõelisest huvist kõrvalejuhtimiseks ja avaldas sageli kahetsust, et ta ei tegelenud rõõmsamalt ühiskondlike tööde projektide elluviimisega. Nagu ta isegi konflikti ajal mitu korda selgitas: "Ma olen innukas ehitaja, kuid vastumeelne kindral", märkus, mis vaevalt iseloomustab tema vaenlaste poolt talle ette heidetud "maailma vallutaja" rolli.

Hitler oli siiski väga huvitatud rahvusvahelistest asjadest, eriti kui need puudutasid otseselt nõukogude ohtu. Kolmas Reich ja fašistlik Itaalia oleksid koos keskseks "teljeks", mille ümber teised mandirahvad saaksid koonduda, tugevdades nii Kesk-Euroopa selgroogu. Keiserlik Jaapan pidurdaks kommunismi levikut Aasias, samal ajal kui liit Suurbritanniaga ühendaks maailma suurima mereväe ja selle võimsaima armee, Saksa relvajõudude Wehrmachti. Niimoodi ohjeldatud Nõukogude koloss implodeeruks ilma sõja vajaduseta. Nii lootis ta.

Kui vaenulikkust ei olnud enam võimalik vältida, astus Hitler siiski üles. Tema enam kui kakskümmend aastat varem Läänerindel omandatud kogemused õpetasid teda nii, nagu ükski formaalne sõjaline haridus ei suutnud. Pealegi olid tema sõja-järgsed poliitilised kampaaniad - mille rõhuasetus oli korduvalt massitegevusel - ise läbi viidud nagu lahingukampaaniad. Adolf Hitleri loomupärased anded olid siiski vaieldamatult kõige olulisemad tegurid tema kui 20. sajandi, võib-olla kõigi aegade suurima sõjapealiku juhtimisel. Arvukad näited tema ülekaalukate võimete kohta, mida käesolevas ajaloost mainitakse, rõhutavad Hitleri vaieldamatut staatust Teise maailmasõja suurima strateegina ja juhina. Tüüpiline neist oli tema enda plaan Belgia Eben Emaeli kindluse vallutamiseks, ilma milleta ei oleks olnud võimalik kogu läänekampaania, ning tema üksinda tehtud plaan Saksa armeede päästmiseks 1941. aasta varatalvel, kui kogu idarinne oli otsese kokkuvarisemise äärel. Need ja paljud teised sõjalised saavutused olid paralleelideta, nii et on võimatu ette kujutada, et ükski teine juht, nii teljeriikide kui ka liitlaste juht, oleks neid saavutanud.

See ei tähenda, et ta pole kunagi viga teinud. Nagu Hitler ütles enda kohta vahetult enne oma edukat sissetungi Prantsusmaale 1940. aasta kevadel: "Härra Churchill teatas hiljuti ühes raadiosaates, et ta luges kokku 16 viga, mida ma olen selles sõjas seni teinud. Ta eksis. Ma olen teinud vähemalt kaks korda rohkem vigu, kui ma tean! Aga kui härra Churchill ja tema järgijad on teinud ainult ühe vea, siis on

see palju hullem kui ükski minu poolt tehtud viga; nimelt, kui nad alustasid seda sõda, mis peab paratamatult lõppema, olenemata selle tulemusest, Briti impeeriumi lagunemisega."

Hitleri kõige suurem viga, nagu ta hilinenult tunnistas, oli see, et ta usaldas Saksa kindralstaabi. Kuna ta oli oma sõna mees, ei saanud ta ette kujutada, et keegi teine, eriti Saksa ohvitser, käituks ebaausalt. Ometi lasub vastutus 1945. aasta lõpliku lüüasaamise eest peamiselt mõnel Saksa kindralil, kõige hullemal reeturite kamp, mis kunagi ühelegi riigile osaks sai. Erinevalt oma lääneliitlastest kolleegidest ei sündinud Hitler hõbelusikaga suus. Rikkus, sotsiaalne positsioon, poliitika kui selline ja isiklik võim või prestiiž - just need asjad, mis olid F. D. R. ja Churchilli kinnisideeks - tõrjusid teda. Samal ajal kui Roosevelt lõbutses New Yorgi finantseliidiga Hyde Parkis, müüs vaesuses vaevlev Hitler oma akvarelle Viinis mõne floriini eest. Hiljem, kui Hitler riskis oma eluga nimetu sõdurina läänerindel, saatis Churchill Londoni siseministeeriumi ohutusest kohast tuhandeid austraallasi Gallipoli rannas mõttetult maha tapetama, ja Stalin oli tsaari-Venemaal röövlimees.

Hitlerit on rahva teadvuses seostatud nii kaua aega halvima türanniaga, mida maailm kunagi tundnud on, et igaüks, kes saab teada tõe tema valitsemise kohta, on alati hämmastunud. Kui teda vaadelda tema enda aja kontekstis, selgitab see palju. Kuni Esimese maailmasõja lõpuni valitses Saksamaad vananenud monarhia. Selle möödudes oli riik lõhestatud isehakanud marksistide vahel, kes pidasid Saksamaad vaid Nõukogude Liidu jalatsiks; kapitalistlike konservatiivide vahel, kes olid rohkem huvitatud oma jõukuse kui rassi säilitamisest; ja kabareedemokraatide vahel, kes mässasid end 20ndate aastate "veetlevas dekadentsis". Lühidalt öeldes ei olnud Saksamaal lihtsalt hea valitsemise traditsiooni.

Kui Hitlerist sai kantsler, ei olnud tal mingit pretsedenti, millele rajada mõistlikku valitsemist, kuid tema rahvast valdav kaos karjus uue avaliku korra asendamise järele. Ainukesed alternatiivid olid autoritaarne valitsemine või ühiskondlik lagunemine. On tõsi, et ta oli üks ajaloo võimsamaid mehi, kuid mitte tema käsutuses olevate valitsusvolituste või relvajõudude tõttu, vaid oma rahva ülekaaluka pühendumise tõttu. Ükski teine isik ei olnud oma kaaskodanike poolt rohkem armastatud. Samuti ei valitsenud ta ilma nende nõusolekuta. Lõppude lõpuks olid nad valinud ta oma seadusliku esindajana võimule. Pärast seda konsulteeris ta nendega alati oma suuremate rahuaegsete otsuste üle rahvahääletuste kaudu, kus neil paluti hääletada tema poliitika poolt või vastu. Nende rahvahääletuste üle teostasid järelevalvet rahvusvahelised järelevalvekomisjonid, millest mõned olid pärit Saksamaale vaenulikest riikidest, ning nende rahvahääletuste käigus kiitis natsionaalsotsialistliku režiimi järjekindlalt heaks 90% valijaskonnast ja enamgi veel, enamasti selle protsendi ülemises osas. Näiteks 4. detsembri 1938. aasta Su-

deedimaa valimistel antud 2,94 miljonist häälest 2,64 miljonit häält (98,8%) läks NSDAP-le. Varem samal aastal, kui Hitler küsis Austria rahvalt, kas nad tahavad saada Kolmanda Reichi osaks, vastas 99,7% jaatavalt.

Ükski demokraatlik poliitik maailmas, ei enne ega pärast seda, ei ole kunagi saavutanud sellist populaarsust. Arusaadavalt oli nende sügavalt juurdunud viha selle äärmiselt populaarse mehe vastu tingitud isiklikust kadedusest. Roosevelt, Churchill, Clinton, Bush ja kõik ülejäänud juutide rindemehed ei suutnud kunagi saavutada rohkem kui murdosa sellest toetusest, mida Adolf Hitler sai oma kaaskodanikelt. Kui demokraatia on "rahva valitsemine", siis oli ta "demokraat" selle sõna otseses mõttes. Nagu ta ise küsis: "Kus on sarnane "demokraatia" teistes maades? Kus mujal on rahvas ja juhtkond, rahvas ja valitsus nii täielikult kokku sulanud ja nii lähedalt seisavad?" Siiski, nagu Führer oma "lauakõnes" selgeks tegi, pidas ta Kolmanda Reichi populistlikku riiki sillaks kujuteldava rassiautoritaarse vabariigi suunas, mille eeskujuks oli tema poolt nii väga imetletud USA konstitutsioon koos selle immigratsiooni- ja naturalisatsiooniseadustega. Traagiliselt hävitasid selle vabaduse visiooni välismaalased, kes eelistasid poliitilisele vabadusele massilist hävitustööd.

Võib-olla ei illustreeri miski paremini teljeriikide ja liitlaste juhtide erinevusi kui nende sõja ajal vahetatud kingituste võrdlus. Mussolini sai 1942. aastal oma 59. sünnipäeva puhul Hitlerilt 19. sajandi suure filosoofi Friedrich Nietzsche teoste ilusti köidetud komplekti. Samal aastal saatis Franklin Roosevelt Winston Churchillile tema sünnipäevaks kasti burbooni.

Vaid kuus aastat enne seda, kui tema riik kuulutas Kolmandale Reichile sõja, vastas Churchill *London Timesi* reporteri küsimusele, mida ta Adolf Hitlerist arvab, et kui Inglismaad peaksid kunagi tabama sellised katastroofid nagu need, mis Saksamaad tabasid, siis palvetaks ta Jumalat, et selline geniaalne mees nagu Führer juhiks Briti rahva päästmise poole. Veelgi hämmastavam on see, et eelmisel kümnendil kirjutas Churchill Londoni mainekale *Illustrated Sunday Heraldile* pika artikli (8. veebruar 1920), milles ta kirjeldas kommunismi kui mõrvarlikku türanniat, mida juhivad juudi terroristid, kelle revolutsioonid tuleb halastamatult välja suruda, ükskõik millises riigis nad ka ei ilmuks.

Samal kümnendil teatas ta: "Tsiviliseeritud maailma kohus on Venemaa tagasi vallutada. Nõukogude võim ei esinda Venemaad. Nad esindavad rahvusvahelist kontseptsiooni, mis on täiesti võõras ja isegi vaenulik sellele, mida me nimetame tsivilisatsiooniks. Venemaa vastu sõjaliselt ja moraalselt võidu saavutamine oleks Esimese maailmasõja võitjatele üksi liiga raske ülesanne, ja kuna me peame seda tegema, siis teeme seda koos Saksamaaga. Saksamaa tunneb Venemaad paremini kui keegi teine. See on tema jaoks suur võimalus. Ilma Saksamaata pole Euroopas midagi võimalik, koos temaga on kõik võimalik." Ometi, kui Hitler võttis tema

soovituse, haarates kinni "suurest võimalusest" rünnata Venemaad, mõistis Churchill ta hukka kui "agressori" ja saatis sõjalist abi Nõukogude Liidule, keda ta väidetavalt põlgab.

Hoolimata neist hämmastavatest vastuoludest, ignoreerivad tavakohased ajaloolased tema vähem kui kakskümmend aastat enne Teist maailmasõda avaldatud kommunismi- ja isegi juudivastaseid avaldusi, kuid peavad teda jätkuvalt üheks 20. sajandi kuulsaimaks kangelaseks, sest ta oli kompromissitu vastuseis Adolf Hitlerile ja kõigele, mida Saksa juht esindas. Võib-olla võib Churchilli vastandlikku isiksust mõista tema eluaegse alkoholismiga võitlemise kontekstis. Üks tema meeldejäävamaid naljandeid tuli vastuseks ühele naisparlamendiliikmele, kes kurtis kibedalt, et ta tõi sellele auväärsele organile häbi, kuna ilmus sageli joobes olekus. Naise poolt tõstatatud küsimuse kõrvale hiilides teatas ta osavalt: "Homme olen ma kaine. Aga teie, proua, olete ikka veel kole!"

Ühel sarnasel kohtumisel pöördus tema poole leedi Astor, kes oli hiljuti tema kelmuse ulatusest teadlik: "Kui ma oleksin sinu naine," ütles ta talle, "siis ma paneksin mürki sinu viskisse!". "Ja kui ma oleksin teie abikaasa," pöördus ta tema vastu, "siis ma jooksin seda!"

Isegi tema parim sõber, Franklin Roosevelt, nimetas teda naljatlevalt "see purjus pätakas". Kui ta 1940. aasta suvel Briti peaministrit külastas, leidis Sumner Welles ta väidetavalt alkoholijoobes ja alkoholijoobes. Tema emotsionaalset ebastabiilsust võis aidata kaasa Churchilli poliitiliselt problemaatiline päritolu, mida ta püüdis varjata. Tema ema oli Jenny Jerome, ameerika juut. Kui Franklin Roosevelti juudi tausta täiendavalt arvesse võtta liitlasvägede kõrgeima juhtkonna puhul, saab selgeks tema rassiline identiteet ja Hitleri kustumatu vihkamise päritolu.

Kindlasti ületas Churchilli isiklik käitumine sageli ekstsentrilisuse piirid, ulatudes tõelise hullumeelsuse piirini, näiteks tema hullumeelne kalduvus kanda naiste aluspesu ja alasti ekshibitsionism. Näiteks 1942. aastal Washingtoni külastades astus ta ehmunud F.D.R. ees täiesti alasti vastu, selgitades vaid: "Näete, härra president, mul ei ole teie eest midagi varjata!". Ühel hilisemal korral oli peaminister ühel õppelennul madalalt üle pea lendavate Briti pommituslennukite nägemisest nii emotsionaalselt haaratud, et ta riisus kõik oma riided maha ja jooksis siis karjudes alasti üle tamaraki, kogunenud RAF-i ohvitseride ja lennukompaniide juhtide hämmastuseks. Avalik teadmine sellistest kahetsusväärsetest vahejuhtumitest varjati loomulikult riikliku julgeoleku ja moraalliga seotud kaalutlustel kuni kaua pärast 1945. aastat.

Kuid Churchilli motivatsiooniks oli patoloogiline kirk sõja ja sellega kaasneva inimliku hävingu vastu. Casablanca konverentsil mõtiskles ta Rooseveltile, et edu saab saavutada ainult sõja ajal; rahus on ainult rahulolu, kinnitas ta. Dr. Goebbels nägi Churchilli 20. sajandi vastena kreeklasele, kes põletas 356 eKr. Efesosel ilusa

Diana templi, lihtsalt selleks, et end surematuks teha; peaminister oli "hävitustegur". Ta läheb kindlasti ajalukku kui Euroopa Herostratus, kes suudab oma nime jäädvustada ainult hävitades seda, mida paljud põlvkonnad on paljude sajandite jooksul üles ehitanud." (17. märts 1945).

Churchilli kogu karjäär oli kaugel tema idealiseeritud kuvandist kui eetilise käitumise kaitsjast, kuid ta oli üles ehitatud pettusele ja ebamoraalsele manipuleerimisele. Näiteks 1941. aasta juunis lasi ta Põhja-Ameerika Briti salateenistuse juhil Sir William Stephensonil edastada USA välisministeeriumile kirja, mille oli väidetavalt koostanud major Elias Belmonte ja milles süüdistati Boliivia sõjaväeatašeed Berliinis kui Hitleri abiga LaPazi valitsuse kukutamiseks ja natside nukuriigi loomiseks Lõuna-Ameerikas koostatud vandenõu juhti. Kuigi Stephenson oli selle kirja täielikult fabritseerinud, tunnistasid Ameerika ajakirjandus ja Roosevelti administratsioon selle kriitikavabalt autentseks, mistõttu süütu bolivialasest major vabastati teenimatult ametist ja tema eksinud kaasmaalased kuulutasid Saksamaale sõja.

Boliivia saksa elanikkond oli seejärel järgmised neli aastat interneeritud tingimustes, mille poolest Lõuna-Ameerika vanglad on kurikuulsad. Samal ajal oli Churchill pettuse tegelik eesmärk anda F.D.R.-ile veel üks valmis ettekääne USA avaliku arvamuse õhutamiseks Kolmanda Reichi vastu. Pärast seda propagandistlikku edu võltsis Stephenson "salajase natsikaardi", milles kirjeldati üksikasjalikult Hitleri plaane Lõuna-Ameerika vallutamiseks. USA president neelas selle salakavala dokumendi väljamõeldud paljastused tervenisti alla.

Kümme aastat varem, 1930. aastate alguses, oli Winstoni poliitiline karjäär juba madalseisus. Randolfi, tema pahatahtliku poja hasartmänguvõlad ähvardasid pankrotti ja tema armastatud mõisa, Chartwelli, kaotamist. Meeleheitel liitus ta "Fookusega", salajase seltskonnaga, kuhu kuulus kümmekond endist poliitikut, kes olid majanduslanguse ajal kaotanud oma mugavad töökohad ja olid otsustanud need igal võimalikul viisil tagasi saada. Teades, et need töötud "riigimehed" ütlevad või teevad kõike, et tagasi võimule saada, õngitsesid juudid "Fookusest" välja mitu paganlikku salakütti, kes olid nende kavandatud Saksamaa hävitamise eestvedajateks. Nende suurim saak oli Winston Churchill.

Alates 1936. aastast rahastasid "Fookuse" elanikke rikkalikult Ameerika Juudi Kongress, Briti juutide Londoni esindajate nõukogu ja osakonna president, Briti Shelli esimees Sir Bernard W. Cohen. Nad maksid Churchillile 50 000 naela, et ta agiteeriks Hitleri vastu, keda ta, nagu eespool mainitud, isiklikult imetles. Churchill maine natsivastaste eesmärkide prostituutina kasvas. Kuus aastat hiljem ütles ta Franklin Rooseveltile, et ta on "sionistliku poliitikaga abielus".

1938. aastal maksis Winstonile 800 000 dollarit rüütlik nimetatud juudi plutokraat Sir Henry Starchos, kes kaotas pärast *Anschluss'i* oma monopoolsed

valdused Austrias. Tema ülesanne oli mõista hukka selle riigi liitumine Reichiga, hoolimata rahvusvaheliselt kontrollitud rahvahääletustest, kus valdav enamik austerlasi hääletas Saksamaa liitumise poolt. Samal aastal saatis Praha valitsus kommunismimeelse välisministri Jan Masaryki Londonisse, kaasas 2 miljonit naela "Fookuse" jaoks ja korraldus, et selle liikmed kukutaksid Neville Chamberlaini, keda tšehhid pidasid liidri suhtes liiga leebeks. Sakslased said teada Churchilli välisraha vastuvõtmisest ja teavitasid Chamberlaini vahetult enne Müncheni lepingut, mis oli üks põhjusi, miks selle tulemus oli Hitleri kasuks. Kuid Churchilli uus, tulutoov karjäär juudi agendade palgalise kõneisikuna oli kindlustatud.

Niinimetatud "Londoni blitsi" ajal ülistas liitlasriikide ajakirjandus Churchilli, sest ta seisis mehiselt inglise rahva kõrval, jagas nende ohte ja raskusi ning julgustas neid järgima tema isiklikku eeskuju trotslikust julgusest. Tegelikult teadis Briti luure igast Saksa õhurünnakust aegsasti ette ja edastas selle teabe salaja Churchillile, kes põgenes alati oma privaatsesse varjupaika maale. Keegi teine ei suutnud selle salajase põgenemistee kaudu väljalangemist vältida. Pärast seda, kui "kõik selge" oli, hiilis ta tagasi Londonisse, kus ta tormas uudisfilmide kaamerate ette, näidates kahe punnis, sigariga mäardunud sõrmega *V-kujuliselt võidu* mudra, muheldes trotslikult: "Me suudame seda vastu võtta!".

14. novembri 1940. aasta pärastlõunal sõitis ta just Londonist välja, et vältida Luftwaffe oodatavat tagasitulekut, kui tema koodimurdjad teatasid talle salajasest aruandest, et pommitajate järgmine sihtmärk on hoopis Coventry. Turvalisse pealinna naastes asus Churchill trotslikult oma peakorterihoonet katusekorrusel ja esitas ajakirjanikele ja fotograafidele oma rusikasse surutud rusikaga väljakutse olematutele natsidele taevas. Pilte peaministri vankumatust vaprustest näidati kogu maailmas, samal ajal kui Luftwaffe pommitas kaugel Coventryd.

Näitena tema kohutavast ükskõiksusest Briti tsiviilelanike kannatuste suhtes saab Churchill 10. mai 1941. aasta öösel teate, et eriti raske õhurünnak Londonile tekitab enneolematut kaost. Tema enda sõnul: "Kuna ma ei saanud midagi ette võtta, läksin oma privaatsesse kabinetti, kus nautisin Marxi vendade filmi vaatamist." Imestab, kuidas oleksid maa-alustes metroojaamades oma elu eest kükitanud Londoni elanikud Churchilli suhtes tundnud, kui nad oleksid teadnud, et vahepeal kikerdas ta oma maapiirkonna luksuslikus ja turvalises majapidamises juudi ameerika filmi.

1944. aasta juulis, kui nõrgestatud Reich oli lüüasaamisest vähem kui aasta kaugusel, andis Churchill käsu korraldada siberi katku rünnak Saksa tsiviilelanike vastu. Tema kohkunud kindralid veensid teda massimõrvast ainult sellega, et tuletasid talle meelde, et Hitler teeb kindlasti kättemaksu, saates põhjendatult Londoni vastu mürkgaasiga relvastatud V-1 lendavad pommid. Neil kulus kuu aega argumente, et teda lõpuks veenda, et ta peab loobuma oma aarialaste genotsiidi

plaanidest. Nagu ta hiljem kurtis: "Minu kindralite seas olevad papistid on takistanud mind oma kavatsuste elluviimisel". Kui tema siberi katku rünnak oleks ellu viidud, oleks praktiliselt kõik elusolendid Euroopa mandril hävitatud, sealhulgas kõigi liitlasriikide ja neutraalsete riikide elanikud.

Kogu oma verevalamise armastuse juures oli Churchill, lisaks sellele, et ta oli füüsiline argpüks, äärmiselt halb militarist. Esimese maailmasõja ajal saatis ta admiraliteedi juhina tuhandeid Austraalia jalaväelasi surma ettekuulutatud sissetungil Türgisse. Gallipoli katastroof ei olnud mitte lihtsalt lüüasaamine, vaid tõsine alandamine liitlaste jaoks lihtsate türklaste poolt, mis oleks iga teise komandöri eluaegseks rahaks teinud. Churchill oli siiski pigem kaval poliitik kui sõjaline juht ning kakskümmend viis aastat hiljem oli ta taas võimul. Ta kordas oma eksimust palju suuremas mahus surma, suunates liitlaste strateegia vastupidiselt nii Briti kui ka Ameerika nõustajate hoiatusele ümber sellele, mida ta rõhutas, et see on "Euroopa pehme alumine kõht".

Kümned tuhanded liitlaste sõdurid langesid Itaalia kampaanias, mis pikendas sõda tarbetult ja ei toonud neile kunagi strateegilist edu. Pärast peaaegu kaks aastat kestnud kannatusi ja tapatalguid olid angloameerika väed ikka veel Itaalias kinni, kui Saksamaa alistus, ja seda tänu Churchilli kinnitustele, et nad "saavutavad kiire läbimurde Austriasse" juba 1943. aastal. Ralph Edwards, Suurbritannia mereväeoperatsioonide direktor, kes töötas kogu sõja jooksul tihedalt koos Churchilliga, kirjeldas teda kui "kahtlemata üht ajaloo halvimat strateegiat" (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 103).

Churchilli kunstlikult säilitatud maine kui sajandi suurima inglise keele kõneleja on vaid osa tema püsivast petturipildist. Tema kaasahaaravad raadiosaated kutsusid britte üles võitlema, taluma ja surema sõjas, mida ta oli neile pikka aega ette valmistanud. Suures osas tänu nendele innustavatele ülekannetele pidasid britid halvimates tingimustes vastu kuus pikka aastat, mille jooksul kaotas oma elu pool miljonit inimest. Kogu selle aja jooksul varjas ta hoolikalt Hitleri poolt Suurbritanniale tehtud enam kui suuremeelsed rahupakkumised. Samuti varjati selle kuulsa hääle tegelikku identiteeti, mida inglise mehed ja naised uskusid, et see kuulus nende kangelaslikule peaministrile. Paljusid talle omistatud hõbedase keelega saateid rääkis tegelikult Norman Shelly, raadiosaatja, kes valiti välja oma võime tõttu matkida Churchilli, kui ta oli liiga purjus või kängus, et avalikult rääkida.

Winstoni kui diktatuurivastase võitleja kestev avalik kujutamine on vastuolus tema sageli väljendatud ambitsiooniga luua, nagu ta Rooseveltile 20. mail 1943. aastal pakkus, "maailma diktaator", kes võtaks igaveseks oma Prantsuse liitlaselt igasuguse sõjaväe ja viiks sõjast ellu jäänud vähesed sakslased igavese orja staatusesse. Ülemaailmne võim pidi piirduma Briti impeeriumi, Ameerika

Ühendriikide ja Nõukogude Liiduga. Roosevelt nõustus, erinedes ainult selles, et tiitel "moderaator" oleks poliitiliselt vastuvõetavam.

Churchill elas üleküpsenud vanaduseni, rasvudes luksuslikel pidusöökidel, kritseldades tsenseeritud, enesehaletsevaid ajalookirjeldusi ja tuhnides kümneid nii amatöörlikke kui ka unustatud maale. Kui ta lõpuks 1965. aastal suri, jättis ta maha juhised uhkete matuste korraldamiseks, mis muude megalomaania keerdkäikude hulgas nägid ette, et kõik kraanad mööda Thamesi kallast laskuksid alla, kui tema ülisuur kirst mööda hõljuks. Nagu Shakespeare'i *Tormi* puhul, võis kogu Briti rahvas sel hetkel hüüatada: "Milline kolmekordse topeltperse olin ma, et pidasin seda joodikut jumalaks ja kummardasin seda rumalat lolli!".

Nagu Churchill, oli ka F.D.R. suhtekorralduse meister. Ta teadis, kuidas end valijatega kui nende "kaasamehega" sõbrustada, ja tema regulaarsed raadiosaated, nn "lõkkejutud", olid hoolikalt korraldatud, et rõhutada tema tagasihoidlikku, maalähedast, "õunapiruka" isiksust. Hitler ja natsionaalsotsialism ei huvitanud F.D.R.-i vähimalgi määral enne 1937. aastat. See oli valimiste aasta ja libe poliitik kartis, et tema avalik elu võib lõppeda üheperioodilise presidendina. Neli aastat varem oli ta astunud Valgesse Majja suurejooneliselt, kinnitades ameeriklastele, et ta teeb lõpu Suurele Depressioonile. Kuid tema korruptsioonist räsitud demokraatlikud programmid jäid tulemusteta ja riigi tööpuudus oli endiselt tõusuteel. Nagu Fuehrer ütles Roosevelti kohta: "Kui tema majanduspoliitika oleks rahuaja jooksul lõputult jätkunud, ei ole kahtlust, et varem või hiljem oleks see president vaatamata kogu tema dialektilisele nutikusele langenud."

On selge, et F.D.R. karjäär sõltus riigi majanduslikust tervisest. Lõpuks mõistis ta, et ainus viis riigi taas jalule saada oli tootmise taaskäivitamine, ja kõige kiirem meetod oli massiline relvatootmine. Selleks, et õigustada Ameerika tehaste muutmist relvatehasteks, oli aga vaja tõsist ohtu või vähemalt selle illusiooni. Hiljutise vaenlasena tegi Saksamaa sobiva viga. Ameerika ajakirjanduses ja filmitööstuses domineerivad juudid olid rõõmsad, et olla Roosevelti kõige pühendunumad propagandistid. Koos tema alarmeeriva retoorikaga tekitasid natsivastaste Hollywoodi filmide rohkus ja Hitleri vastane leheagitatsioon lõpuks sellise rahvusliku hüsteeria, et invasioon näis olevat otsene. Selles kunstlikus hirmuõhkkonnas suutis president oma paisutatud sõjalisi kulutusi läbi suruda kongressi, mida hirmutas valijate rahutus. Ja tõstes lärmi natsistliku Saksamaa (mis ei olnud suurem kui Texas) poolt Ameerika Ühendriikidele kujutatud surmava ohu üle, juhtis president edukalt tähelepanu kõrvale kestvast, süvenevast majanduslangusest, mida ta ei suutnud lahendada.

Kuigi tema paanikast inspireeritud relvatootmine hakkas ergutama riiklikku tootmist, on relvad kergesti riknevad kaubad, mida tuleb kasutada, sest muidu roostetavad nad ja vananevad tehnoloogilise arengu tõttu. Selleks oli Rooseveltile

vaja sõda. Oma ujuva agendi William C. Bullitti kaudu Euroopas andis ta salajasi lubadusi, et Varssavi poliitikud võivad arvestada liitlaste relvastatud sekkumisega, kui nad provotseerivad sõjalist vastasseisu Kolmanda Reichiga. Selliselt petetuna, et nad võivad ennast odavalt võidetud võidupühal ülekülvata, kiirendasid poolakad sõjategevust (nagu allpool kirjeldatud), mis läks neile halvimal võimalikul moel tagasilöögiks. Kuid sõja algusega Euroopas said Roosevelti osalemisplaanid tõsise tagasilöögi riiklike arvamusküsitluste tõttu, mis näitasid, et valdav enamik ameeriklasi oli vastu USA osalemisele mis tahes sõjas, välja arvatud juhul, kui neid rünnatakse tahtlikult. Olles alati täiuslik poliitik, tegi ta 1941. aasta presidendivalimistel jõuliselt kampaaniat populaarse "rahuplatvormi" alusel.

Samal ajal manööverdas ta pidevalt, et provotseerida Hitlerit sõja kuulutamiseks Ameerika Ühendriikidele, andes sõjalaevu kuninglikule mereväele, saates varusid Inglismaale Ameerika kaubalaevadel, mida eskortisid USA mereväe hävitajad, ning isegi abistades otseselt Briti sõjalisi operatsioone. Üks räigemaid näiteid oli *Bismarcki* asukoht, mille USA mereväe PBY vesilennuk edastas raadio teel brittidele, kes ei suutnud seda eelnevalt leida, võimaldades neil seeläbi Saksa lahingulaeva raskete inimkaotustega uputada. Samal kuul, kui Roosevelti valisid valijad, kes olid veendunud, et ta on otsustanud oma riigi Euroopa konfliktist eemal hoida, andis ta oma mereväele korralduse "tulistada teljeriikide sõjalaevu, millal ja kus iganes neid ka ei leidu". See läks kaugemale kõigist teistest Ameerika neutraalsuse rikkumistest, mis kujutas endast sõja kuulutamist. Hitler keeldus siiski kangekaelselt sööta võtmast.

9. augustil 1941 lubas Roosevelt Atlandi harta konverentsil Churchillile konfidentsiaalselt, et ta "töötab selle nimel", et Ameerika tõmbaks sõjasse vastu enamiku oma kaasmaalaste tahet. Hiljem teatas Winston kuningas George VI-le, et presidendi strateegia oli mitte sõja väljakuulutamine, vaid selle provotseerimine intsidenti tekitades. Eelmisel 30. oktoobril oli F. D. R. tõsiselt intonerinud riikliku raadio kaudu: "Ja kui ma juba teie emade ja isadega räägin, siis annan teile veel ühe kinnituse. Ma olen seda varemgi öelnud, aga ma ütlen seda veel kord ja veel kord ja veel kord: Teie poisse ei saadeta ühtegi välissõtta!" Isegi tänapäeval mõistavad vähemalt mõned Ameerika teadlased koos Gore Vidaliga, et "Roosevelt rääkis valesid, et meid Hitleri vastu sõdima panna, mille üle, arvestades metsalise olemust, olid ja on paljud inimesed rõõmsad, et ta seda tegi."

Frustreerituna ja kartuses, et tema ähvardusel põhinev majandus võib vallandada uue, veelgi tõsisema majandusliku kokkuvarisemise, kui USA ei suuda peagi võitlusse astuda, koputas president sellele, mida ajaloolane Harry Elmer Barnes nimetas "sõja tagaukseks". See avanes Saksamaa anti-komandopealiku partneri juures. Samal Atlandi harta konverentsil väljendasid Churchill ja Roosevelt oma ühist soovi rünnata Jaapanit, mis oli siis veel neutraalne riik, pärast 1941. aasta au-

gustit. Cordell Hull ja teised presidenti ümbritsevad poliitilised jah-mehed kiitsid nende plaani, kuid tema sõjalised nõustajad kinnitasid, et Ameerika ei ole sõjaliselt võimeline enne hilissügist sõjategevusega riskima.

Juba varem, 26. juulil 1941, oli F.D.R. kehtestanud rahvusvahelise naftaembargo jaapanlaste vastu nende sissetungi eest Hiinasse, mis muidugi ei olnud tema asi, sest seal puudusid täielikult Ameerika huvid. Tema tegevus oli majanduslik surmav agressioon, sest Jaapani tööstuslik eksistents sõltus täielikult välismaalt imporditud naftast. Eksperdid mõlemal pool Vaikset ookeani arvutasid, et Jaapani ühiskond laguneb järgmiseks kevadeks vaesusse ja nälga. Roosevelt loosis, et tema embargo õhutab jaapanlasi esimesena streikima ja kogub seeläbi rahva toetust tema osalemisele Teises maailmasõjas.

Pettumust valmistab see, et Jaapani kabinet ei reageerinud mitte trotsiga, vaid lepitusega. Välisminister Shigenori Togo saatis Washingtoni "Viie punkti plaani", milles pakuti olulisi järeleandmisi, sealhulgas loobumist ameeriklaste poolt konkreetset nimetatud Hiina piirkondadest ja Jaapani laienemise enesepiiranguid ülemeremaade laienemise leevendamiseks, et leevendada ülerahvastatust. Lisaks taotles ta läbirääkimiste taasalustamist, et arutada kabineti "plaani" kahe riigi vaheliste suhete normaliseerimiseks. Kuid Rooseveltil oli kõike muud kui rahu meeles. Ta otsustas alustada vaenulikku tegevust niipea kui võimalik, kas Ameerika rahva heakskiiduga või ilma. Ta otsustas juba novembri keskpaigaks käivitada Claire Chennault' baasidest Ida-Hiinas USA õhurünnaku Jaapani vastu. Tegelikult oli president andnud loa salakäiguks kolm päeva enne naftaembargo kehtestamist. Churchill, kes soovis juba ammu meeletult, et Ameerika astuks sõjasse, sai USA välisminister Cordell Hullilt heast uudisest teada ülisalajaste diplomaatiliste koodide kaudu.

Los Angeles Timesi artikkel Jaapani 1941. aasta rünnaku 60. aastapäeva kohta pealkirjaga "Jaapan rikkus USA koodeksit enne Pearl Harborit, selgub uuringutest". Töötaja Valerie Reitman teatas, et noor Jaapani-Ameerika ajaloo professor Kobe Ülikoolis leidis Roosevelti ajastu kirjalikud dokumendid, mille USA Luure Keskagentuur 1996. aastal salastatuse kategooriast vabastas. Toshihiro Minohara avastas need sõjaeelsete salakoodide kohta käiva teabe hulgast USA Rahvusarhiivis College Parkis, Marylandis. Lisatud mikrofilmidokumendid näitasid jaapani tõlkeid F.D.R. telegrammidest erinevatele suursaadikutele ja liitlaste juhtidele. Tokio krüptograafid olid ilmselt murdnud presidendi tippdiplomaatilised koodid.

Kinnituse saamiseks palus Minohara Kobe ülikooli moodsa ajaloo professoril dr Satoshi Hattori'l teha spetsiaalne otsing Tokyo diplomaatilistes arhiivides. Hattori leidis kaustast pealkirjaga "Eridokumendid" kolmkümmend neli masinakirjaga kirjutatud, enamasti ingliskeelset teatist USA ja Briti diplomaatiliste arutelude

kohta 7. detsembrile eelnevatel kuudel ja nädalatel. Jaapanlased lugesid Roosevelti otsust neid rünnata novembri keskpaigaks. Tema kahestumisest teada saades kirjutas Togo, kes oli tugevalt pooldanud rahumeelseid suhteid USAGA ja kes oli varem olnud vastu "haukadele" kabinetis, oma sõjajärgsetes mälestustes: "Ma olin kuni peapöörituseni šokeeritud. Sel hetkel polnud meil muud valikut kui tegutseda." Alles pärast seda, kui nad olid lugenud presidendi enda jaoks mõeldud tagumisplaani, otsustasid isegi "tuvid" Jaapani valitsuse seas enne, kui ta jõudis neid esimesena tabada, rünnata.

Vahepeal oli Roosevelti salajane plaan rünnata ette teatamata rahvast, kellega Ameerika oli endiselt rahu, logistiliste viivituste tõttu peatatud. Lauchlin Curie teatas talle 22. novembril, et pommitajad ja nende meeskonnad ei jõua Hiina baasidesse enne detsembri lõppu. Rünnakut kavatseti alustada hiljemalt vahetult pärast aastavahetust 1942. Pearl Harboris hukkunud 2400 ameeriklast ei saanud kunagi aru, et nad ohverdati oma presidendi avalikustamata vandenõu eest, mille eesmärk oli kaasata nad ebaseaduslikku sõda. Pärast tema diplomaatilise koodeksi rikkumist teadsid jaapanlased, mida ta tegelikult kavatses, ja edestasid teda, vaid napilt, umbes ühe kuu võrra.

Kuid nad andsid talle ühe hoobiga kätte sõja, mida ta oli pikka aega otsinud, et päästa oma poliitiline kael, noorendades USA majandust massiivse relvatootmise kaudu. Nüüd teenis valdav enamik ameeriklasi rõõmuga tema eesmärki selles traagilises illusioonis, et nad kaitsevad oma riiki. Nad valisid ta enneolematult neljandaks ametiajaks. Selleks ajaks oli Roosevelt aga juba suremas surmavasse gonorröasse; lõplikuks löögiks oleks olnud ajuveritsus.

Sir Robert Craigie, Inglismaa esindaja Tokyos, teatas, et jaapanlased olid Roosevelti imperialismi ja Churchilli tagaplaanide süütud ohvrid, et kaasata Ameerika sõda, ükskõik, mis see ka ei maksaks inimeludes. Craigie oli olnud isiklikult tunnistajaks nende kahe rahvusvahelise kurjategija intriigide eelneva poole aasta jooksul. Teda toetas kongresmen Hamilton Fish, kes oli innukalt toetanud presidendi taotlust USA ametliku sõjategevuse väljakuulutamise kohta, kuid tunnistas hiljem: "Roosevelt oli peamine õhutaja ja süütur, kes süütas sõja sütiku".

Nagu Churchill (ja kõik teised maailma liidrid), mõistis Roosevelt juudiküsimust hästi ja tundis isegi isiklikult sümpaatiat Saksa natsionaalsotsialistide vastu, kelle vastu ta veel 1943. aasta veebruaris silmakirjalikult hävitussõda pidas: "Tegelikult ei saa natsidele ette heita seda, mida nad juutidega tegid," tunnistas ta Casablanca konverentsil Maroko Prantsuse ülemale kindral Auguste Nogues'le, "sest kui Saksa rahvas oleks pidanud kannatama seda, mida nad tegid enne natside võimule tulekut, ei oleks ükski teine rahvas maailmas käitunud teisiti". F.D.R. arusaam juutidest muudab tema ja Churchilli vabatahtliku kuulekuse neile veelgi ebamoraalsemaks. Ta ei olnud mõttetu lollakas, vaid teadlik kurjusest, mida ta tee-

nis.

Franklin Roosevelt suri enne sõja lõppu, mille ta rohkem kui ükski teine isik põhjustas. Nendel viimastel kuudel kohtus ta Jaltas oma kurikuulsate kaasosalisi. Süüfilise haiguse tõttu füüsiliselt rikutud ja vaimselt tasakaalust väljas, istus ta fotograafide jaoks joobes Churchilli, kelle impeerium oli peaaegu kadunud, ja Stalini vahel, kes, mõtiskledes nende kahe haletsusväärse tegelase poolt kehastatud lääneriikide närvilise seisundi üle, naeratas salaja iseendale, nagu kommunistlik kass, kes on just neelanud kapitalistliku kanaari. *Encyclopedia Britannica* kirjutab Jaltas Nõukogude võimukandidaati kirjeldades: "Hirmuäratav läbirääkija, ta edestas neid välisriikide riigimehi".

Ta sündis 1879. aastal Jossif Vissarionovitš Džugašvilli nime all, kuid muutis oma nime "Staliniks" (vene sõnast "*stal*"), kui temast sai tuli tulihingeline kommunist. Saksa varajaste võitude tõttu, mis lõhkusid NSVLi, hädaldas ta: "Kõik, mida Lenin meile üles ehitas, on igaveseks kadunud!" Kuna teljeriikide edasitung jätkus kogu selle 1941. aasta esimese suve jooksul, läks ta pikale joobele, sulgudes oma kaugeleitud *dašasse*, jättes Nõukogude Liidu täiesti hätta. Kuigi Saksa sissetung oli alanud 22. juunil, oli Stalin liiga purjus, et pidada avalikku kõnet kuni 3. juulini; isegi siis suutis ta vaevu muhelda madalas monotoonis, mis ei inspireerinud midagi muud kui defitsiiti. Tema alkoholne puhkepaus pidi talle siiski hästi mõjuma, sest lõpuks oli ta piisavalt kaine, et järgmisel talvel isiklikult Moskva kaitsmist juhtida. Hüljates küüniliselt marksistliku retoorika, mille järgi ta oli kogu oma elu elanud, kujutas ta end äkki üleelusena slaavi rahvuslasena. See silmakirjalik poos toimis ja miljonid seni demoraliseeritud venelased koondusid oma kodumaa edukaks kaitsmiseks.

Kogu ülejäänud sõja jooksul osutus ta suurepäraseks sõjapealikuks, vähem oma sõjaliste võimete tõttu - mida tal praktiliselt ei olnud -, vaid pigem tänu oma halasamatule ümberkorraldamisele ja NSVL relvajõudude juhtimisele. Seistes silmitsi nende täieliku demoraliseerimisega leevendamatu kaotuse tõttu, tugevdas ta oma riigi vastupanu, kehtestades Punaarmee komissaride süsteemi, kes seisid sõna otseses mõttes vene sõdurite taga, püstolid valmis, et tulistada iga mees, kes kõhkleb. Võrreldes Saksamaa Gestapo töötajate koguarvuga (7500) 1939. aastal, töötas Nõukogude Liidus samal ajal mitte vähem kui 366 000 salapolitseinikku.

Stalini auks tuleb öelda, et ta oli juba viinud Venemaa tööstusajastusse (kuigi kümne miljoni mõrvatud talupoja, *kulakite* arvelt), ja nüüd muutis ta tema tehased paari kuuga hiiglaslikeks, totaalseks sõjaks ette valmistatud laskemoonatehasteks. Ta kehtestas nõukogude lahingutaktika, mis ignoreeris igasugust strateegiat, et rünnata mehi ja materjale ainult siis, kui vastane oli ülekaalus, hoolimata oma sõdurite alati rasketest kaotustest. Mõnikord toimisid need massirünnakud, sageli aga ebaõnnestusid, alati vene meeste ja masinate massilise hävitamisega. Nõu-

kogude edu Stalingradis, Kurskis ja sõja lõpuni näis kinnitavat Stalini ilmset sõjalist juhtpositsiooni isegi Adolf Hitleri silmis.

Kuid füürer ja ülejäänud välismaailm ei teadnud, et Stalini võidud andsid talle enne iga lahingut üle Saksa kindralstaabi reeturid, kes koostöös Leopold Trepperiga, "Punase orkestri" spioonivõrgu juudi juhiga, edastasid Hitleri plaanid Nõukogude ülemjuhatusale. Nagu Winston Churchill märkis, oli Vene revolutsioon suures osas juudi asi ja Jossif Stalin - keda juudid nagu Leon Trotski ja Grigori Zinovjev pidasid vaimuhaige, kuid paindliku marionetina - oli juutide käsilane nende nõukogude türannia jaoks. Sobivalt istus ta pärast Lenini surma esimeses valitsemiskolmikus Zinovjevi ja teise kommunistliku juudi, Lev Kamenevi, vahel.

Stalin, Churchill ja Roosevelt olid tavalised piiratud intelligentsusega keskpärased, keda määratles ainult nende tohutu isu isikliku võimu ja prestiiži järele. Ahned poliitilised mitteolemused ei ole kunagi puudu ja nad on kergesti kättesaadavad harvemini nähtavatele juudi kaablimeestele, kelle jaoks sellised valmisolevad kallaletungid on sama tavalised kui täiesti ühekordsed. Sõda tähendas selles osalevatele maailma juhtidele erinevaid asju. Churchillile oli see lihtsalt kõige tasuvam võimalus elatist teenida ja finantsskandaalist pääseda. Roosevelti jaoks oli see ainus võimalus väljuda depressioonist ja päästa oma poliitiline eksistents. Stalin tervitas seda kui oma parimat võimalust saada teiseks Tšingiskhaaniks, nõukogude võimu all oleva planeedi valitsejaks. Nende meeste jaoks oli Teine maailmasõda vaid vahend isiklike eesmärkide saavutamiseks, millel polnud midagi pistmist fašismi, demokraatia, tsivilisatsiooni või mõne muu avaliku teemaga, millega nad oma eraelulisi agendasid paljude miljonite inimeste arvelt aknast välja tõmbasid.

Liitlasvägede juhid olid sarnased selles osas, et nad kõik kannatasid isiklike probleemide all, mis moonutasid nende käitumist. Churchill oli lootusetu alkohoolik. Nagu kõik rasked alkohoolikud, oli ka ta halb purjus, taandus paranoia ja sõltuvuse tõttu sõjapidamisse. F. D. R. oli olnud füüsiliselt jõuline mees Roosevelti traditsiooni järgi, kuni teda varases täiskasvanueas tabas lastehalvatus. Olles sunnitud tunduma tugevana, vaatamata oma alandavale nõrkusele, kompenseeris ta oma frustratsiooni üle ja väljendas seda välises agressiivsuses. Stalin sündis deformeerunud, närbunud käega, mille pärast ta kasvas sügavalt juurdunud alaväärsustunnet ja kättemaksu, nagu Shakespeare'i Richard III.

Need olid eksinud ja veidrikud, halvatud psühhopaadid, kellele usaldati rahvaste saatust. Churchill ja Roosevelt olid ise osaliselt juudid, samal ajal kui Stalin, georgialane pagana, elas juudi perekonnas (kommunistlikud Kagonovitšid), abiellus juudi naisega (Nadežda Allilujeva) ja rääkis isegi jidiši keelt. Liitlaste ja teljeriikide rassiline erinevus oli seega selgelt määratletud nende vastavas juhtkonnas. Sellisena on Teise maailmasõja või kogu inimkonna ajaloo mõistmine võimatu il-

ma juutide rolli hindamiseta. Mitte kusagil ei ole see ilmsem kui Teise maailmasõja ajaloos, mis oli loogiline, vältimatu, sõjaline pikendus kakskümmend aastat varem Adolf Hitleri poolt nende vastu algatatud natsionaalsotsialistlikule poliitilisele võitlusele.

Tema võitluse mõtestamiseks tuleb selgitada, et Esimese maailmasõja järgne demokraatlik Saksamaa oli juudi kommunistide mängumaa, kes järgisid Lenini diktaati, et maailma punane revolutsioon viib läbi Reichi. Saksa rahvas nälgis sõna otseses mõttes Müncheni ja Berliini tänavatel, suutmata leida tõelist tööd ja olles tänulikud teenimatute, sageli alandavate tööde eest, mis neile harva osaks said. Riigi imikusuremus tõusis hüppeliselt. Valitsesid nälg, äärmine vaesus, alaealiste kuritegevus, kuritegevus, ebamoraalsus, kultuuriline mädanik, poliitiline tänavavägivald ja sotsiaalne kaos. Samal ajal said juudi maaspekulandid üleöö rikkaks, omandades "Suure" sõja katastroofiliste tagajärgede tõttu vaeseks jäänud sakslastelt tohutuid kinnisvara-alasid, peamiselt talusid. Siis, nagu ka praegu, domineerisid juudid enamikus ametites (eriti meditsiinis, ajakirjanduses, kunstis ja valitsuses), sest sakslased olid Versailles' lepinguga "seaduslikult" õigusest vabastatud. Samal ajal oli 1920. aastate Weimari vabariik mädanenud marksistlike ja kapitalistlike juutide segakott, kes pidasid vaesunud Saksa rahvast vaid ideoloogiliseks ja majanduslikuks papukotiks. Terved riigid, linnad ja linnad, nagu Baierimaa, Berliin ja Coburg, olid kommunistlike kurjategijate käes; praktiliselt kõik nende juhid - Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Kurt Eisner jne jne - olid juudid.

Kuid nad said lüüa rahvusliku liikumise poolt, mille sarnastega polnud kunagi varem kokku puutunud, kui Adolf Hitler valiti kantsleriks. Paljud juudid lahkusid Saksamaalt, emigreerudes Nõukogude Liitu, Prantsusmaale, Inglismaale ja USAsse, kus nad hakkasid kohe agiteerima kättemaksusõja eest. Kõik nende poliitilised ja rahalised investeeringud jäädavalt löödud Saksamaale olid rahvussotsialismi populaarsusega haihtunud. Juba 1933. aasta suvel, vaid mõni kuu pärast Hitleri võitu valimistel, korraldasid maailma juudkonna kõige mõjuvõimsamad tegelased New Yorgi Madison Square Gardenis massikogunemise. Nende eestkõnelejaks oli Samuel J. Untermyer, kes oli ideaalne valik nende pakutud töö jaoks. Kakskümmend kuus aastat varem oli Untermyer sundinud Ameerika Ühendriike enamiku ameeriklaste vastuseisust hoolimata Saksamaale sõda kuulutama. Ta saavutas selle tähelepanuväärse teo, makstes Woodrow Wilsonile skandaaliga ähvardava musta posti saatja, tingimusel, et indiskreetne president muudab oma valitsuse mittesõjalist poliitikat. (Ameerika Ühendriikide osalemise juudi päritolu Esimeses maailmasõjas on ümberlükkamatult välja toodud tunnustatud uurijate Andrew Collins'i ja Chris Ogilvie-Heraldi poolt).

Nüüd, 1933. aastal, oli kutseline sõjapõgenik jälle asja juures. Untermyer kuul-

utas "püha sõda", mida hiljem toetasid kõik Ameerika prominentsed juudid, uue Saksamaa vastu. "Mida me pakume välja ja oleme juba kaugele jõudnud, on puhtalt kaitsva majandusboikoti läbiviimine, mis õõnestab Hitleri režiimi," ütles ta, "ja toob Saksa rahva mõistusele, hävitades nende ekspordikaubanduse, millest sõltub nende eksistents."

Vastuseks Untermeyeri "püha sõja kuulutamisele" rahva vastu, kes seni ei olnud kellelegi kahju teinud, kirjutas juudi ajaleht *Natscha Retsch* parimas vanatestamentlikus traditsioonis mõrvarlikult: "Sõda Saksamaa vastu peavad kõik juudi kogukonnad, konverentsid, kongressid, iga üksik juut! Sellega elavdab ja edendab sõda Saksamaa vastu ideoloogiliselt meie huve, mis nõuavad Saksamaa täielikku hävitamist. Oht meile juutidele on kogu Saksa rahvas, Saksamaa tervikuna, aga ka individuaalselt. See tuleb igaveseks ajaks kahjutuks teha."

Adolf Hitleri viimne testament, mis allkirjastati tema surmapäeval, 30. aprillil 1945, näib kinnitavat sellist ägedat agitatsiooni: "Ei vasta tõele, et mina või keegi teine Saksamaal tahtis 1939. aastal sõda. Seda soovisid ja õhutasid üksnes need rahvusvahelised riigimehed, kes olid kas juudi päritolu või töötasid juudi huvide nimel."

Rohkem kui kuuskümmend aastat hiljem nimetasid juudid endiselt kõiki sakslasi, ükskõik kui juudimeelsed või natsivastased mõned neist ka ei oleks olnud, "kurjategijate rassi" liikmeteks. Nii mõistis Kanada Juudi Kongress hukka Kanada Justiitsministeeriumi "Sõjakuritegude ja inimsusevastaste kuritegude osakonna" peahistoroloog Ruth Bettina Birni lihtsalt sellepärast, et ta oli mittesakslane, kuigi ta võttis vastutusele natsionaalsotsialistid!

Untermeyeri "püha sõja" esimene etapp oli majanduslik boikott, mille eesmärk oli Saksamaa hävitamine "meie miljonite mittejuudi sõprade abiga" (*The New York Times*, 7. august 1933). Ta parafraseeris strateegiat, mis on kirjeldatud *Siioni Õpetatud Vanaemade protokollides* (20. sajandi vahetusel toimunud maailma juhtide salajase kohtumise protokollid), mille kohaselt tuleb iga paganlik rahvas, kes mässab juudi plaanide vastu, lüüa majanduslike sanktsioonide abil. Need oleksid eelmänguks sõjalistele meetmetele, mida võtaksid teised paganlikud riigid, kus juudid ikka veel poliitilist (st rahalist) mõju omavad. VII protokoll punktis 3 on kirjas: "Me peame olema võimelised vastama igale rõhumise aktile sõjaga selle riigi naabrite vastu, kes julgeb meile vastu seista".

Kuigi avaliku arvamuse kujundajad on hüsteeriliselt ja järjekindlalt nimetanud seda dokumenti "võltsinguks", on selle autentsus siiski juutide endi poolt kindlaks tehtud. Oma raamatus *Ettevaatust Jumalale: The Ultimate Paradox*, kirjeldab Lõuna-Aafrika juudi ajaloolane David Ash "Siioni Õpetatud Vanaemade protokollid" kui tõelist hoiatust inimkonnale, et juudid kasutavad piibellikke tõekspidamisi võimu haaramiseks ja oma eesmärkide edendamiseks" (Parfrey, 405). 1980.

aastate alguses rajas üks 20. sajandi keskpaiga mõjukamaid juute, Armand Hammer, Ameerika Occidental Petroleum Corporationi boss ja presidentide Nixoni ja Reagani poliitiline marionettmeister, koos teiste juutidega (meediamogul Robert Maxwell, Iisraeli multimiljonär Shaul Eisenberg, maailma suurima kinnisvarafirma juht Albert Reichmann jne) rahvusvahelise korporatiivse ettevõtte. Hammer nimetas seda maailma kõige võimsamatest meestest koosnevat miljardäride klubi häbematult "Siioni vanemateks" (Epstein, 322). Lõppude lõpuks kordas sionismi maailmajuhth vaid seda, mida Untermeyer ja *protokollide* punkt 3, number 7 väitsid, kui Chaim Weizman ütles 1941. aastal Winston Churchillile, et juudid panid Ameerika võitlema Saksamaaga esimeses maailmasõjas ja teevad seda ka teises maailmasõjas (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 76,77).

Doktorant M. Raphael Johnson kirjutab, et Untermeyeri boikott "oli sõjategevus mitte ainult metafoorselt: see oli hästi kavandatud vahend Saksamaa kui poliitilise, sotsiaalse ja majandusliku üksuse hävitamiseks. Saksamaa vastu suunatud juudi boikoti pikaajaline eesmärk oli Saksamaa pankrotti ajada seoses Saksamaale pärast Esimest maailmasõda kehtestatud reparatsioonimaksetega ning hoida Saksamaa demilitariseeritud ja haavatavana. Tegelikult oli boikott Saksamaale üsna halvavõitu. Juudi teadlased, nagu Edwin Black, on teatanud, et vastusena boikottile vähendati Saksamaa eksporti 10% võrra ja paljud nõudsid Saksa varade arestimist välisriikides."(43) Kõik see käivitati rahva vastu, kelle ainus "kuritegu" oli seni olnud juutide kritiseerimine.

Kuid ülemaailmne boikott ebaõnnestus, sest natsionaalsotsialism tegi Saksamaa majanduslikult sõltumatuks oma rahvusvahelisest rahavõrgustikust. Ja ühelegi juudile ei olnud vaja öelda, mis juhtub, kui teised paganlikud rahvad ärkavad juudi võimu tegelikkusest, nagu seda tegid sakslased. Samuti lahendas Hitler tööpuuduse ja taastas oma riigis jõukuse, samal ajal kui ülejäänud Lääne tsivilisatsioon vaevles suures depressioonis. Kui tema eeskuju võetaks üle ka teistes riikides, kukuks Rothschildide maja poolt loodud juutide rahvusvaheline pangavõrgustik kokku.

Hitleri vastane agitatsioon välismaailmas kogu 1930. aastate jooksul ei saa selgeks mitte ainult Untermeyeri "Sõja deklaratsiooni" valguses New Yorgi Madison Square Gardeni poodiumilt. Prantsusmaal oli juudi peaminister Leon Blum, samas kui Isaac Leslie Hore-Belisha, 1. parun Hore-Belisha, oli Suurbritannia juudi sõjaminister ja kõige häälekam sõjategija. Pole üllatav, et Churchill andis talle vandenõulisele "Fookusele" osutatud teenete eest aadliseisuse. Siis olid veel Nõukogude juudid, kelle plaane ühe maailma valitsuse kehtestamiseks ohustas natsionaalsotsialismi ideoloogiline atraktiivsus kaugel Saksa piiride taga. Oli põhjust arvata, et samad töötavaid massid, kes olid marxismist ära võidetud ja tõid natsionaalsotsialismi võimule Saksamaal, teevad seda korduvalt ka teistes maades,

lõpetades igaveseks Karl Marxi unistuse rahvusvahelisest "proletariaadi diktatuurist", kus domineerivad juudid.

Ajakirjanduses ja filmitööstuses Adolf Hitleri ühepoolse kujutamisega inimkonna halvima vaenlasena hakkasid juudid psühholoogiliselt kujundama vihkamise õhkkonda, mis oli relvastatud vaenu eelduseks. Kuid kuuskümmend aastat pärast nende rahuaegset agressioonideklaratsiooni tunnistas isegi juudi kirjanik Lenny Brenner: "Enne sõda kuulutasid sionistlikud liidrid välja massilise rahvusvahelise boikoti Saksamaa valitsuse vastu. See agressiivne poliitika valas kütust niigi põletikulisele olukorrale ja sellest tulenevalt aitas see kaasa holokausti [sic] algusele..." (Parfrey, 404,405).

Ludwig Lewisohn, üks F.D.R. "nõunikest" ja Ameerika Sionistlike Organisatsioonide juht, ütles 3. oktoobril 1942 New Yorgi ajakirjale *The Jewish Mirror*: "Juudi rahvas on selle sõja olemuse sümbol. Mitte keegi teine. Mitte midagi muud. See on kogu asja alfa ja oomega, algus ja lõpp!" 61 miljonit hukkunut (rääkimata 240 miljonist haavatust, lugematuid miljoneid põlvkondadeks kommunismi all orjastatud ja asendamatuid kultuuriväärtusi hävitanud), mis on selle konflikti tulemus, mille eest ta oma rahva nimel tunnustust võtab, teevad neist kõige verisemad sõjakurjategijad kogu inimkonna ajaloos.

NSDAP/AO on maailma suurim
Natsionaalsotsialistliku propaganda tarnija!
 Trükitud ja võrgus ilmuvad perioodilised väljaanded paljudes keeltes
 Sajad raamatud paljudes keeltes
 Sajad veebisaidid paljudes keeltes

